

شکستی تلخ و دردآور در ورزشگاه تختی

در دو دقیقه به پایان دیدار دو تیم نماینده اردبیل و شهرداری بندر عباس، فریادها در گلوی اندک و انگشت شمار تماشاگران حاضر در ورزشگاه تختی اردبیل خاموش شد و با به ثمر رسیدن گل بندر عباس سکوتی سنگین و معنی دار در فضای ورزشگاه حاکم گردید.

سه امتیاز این بازی را هم از دست دادیم. در هوای سرد زمستانی اردبیل تیمی از گرم ترین نقطه ایران زمین بر ما پیروز شد تا حداقل تفاوت ها آشکار شود. حریف ما تیمی به نام شهرداری بندر عباس بود. تیم ما اسمی ندارد، یک روز به نام شهرداری، یک روز به نام آبی پوشان، و امروز باید به چه نامی مورد خطاب قرار بگیرد بر ما نامعلوم است، شاید از ما بهتران بهتر و خوب بدانند و ما را نیز ارشاد فرمایند.

راستی چرا بازرسی بندر عباس، شهرداری آن شهر را از تیم داری منع نکرده است؟ آنها با همه امکانات مسابقات را ادامه می دهند و خبری در تیم آنها از قهر و ناز کردن ها و پشت به تمرینات کردن ها و رفت و برگشت ها نیست.

تیمی که چارچوب مشخصی نداشته باشد، تیمی که هر روز مالکی برای آن تراشیده شود، تیمی که برای واگذاری اش شهرداری بیشتر حرف بزند تا عمل، همه چیزش مانند حبابی بر روی آب می شود. بازیکن دلش بخواهد در تمرین حاضر نمی شود، بازیکن اراده نماید تماشاگر را مورد حمله قرار می دهد، سرمربی امروز می رود و فردا باز در روی نیمکت ظاهر می شود، مربی در بازی های خانگی در کنار تیم قرار می گیرد و به بازی های خارج از خانه افتخار نمی دهد. در این قاراشمیش و ابری بودن فضا، انتظار پیروزی ظلم در حق تیم هایی نیست که با برنامه کار کرده و حساب و کتابی بر امور آنها حاکم است؟

در حالی که در گیلان و رشت، تیم فقط یک نفر از کادر فنی اول فصل یعنی رامین مجیدی را در کنار خود داشت به یک باره در اردبیل و در برابر شهرداری بندرعباس چشم ما به حضور چند باره جمال پيله و و دوباره اکبر خلیلی نسب روشن می شود. حضوری که در طول 90

دقیقه یک گام جلوتر از نیمکت پیش گذاشتند. اصلا در این بازی کسی از اعضای کادر فنی تا لب خط نیامد و بازیکنان را راهنمایی نکرد. میزبان باشی و این همه بزرگی به خرج بدهی جای تحسین و تشویق و هورا دارد.

جمال پيله ور در اول فصل مربی اول تیم بود. بعد از چند هفته در تمرینات حاضر نشد و دلیل آن اختلاف با آصف نماز اوف اعلام شد. زمانی که نسخه این مربی آذربایجانی پیچیده شد، وی با عنوان سرمربی به نیمکت برگشت. بعد از مدتی حیدری در نیم فصل خبر از قطع همکاری پيله ور داد و در دو بازی هم که هیات فوتبال سکاندار بود او همچنان بیرون از گود بود و امروز به یک باره در روی نیمکت ظاهر شد.

اکبر خلیلی نسب هم در روزهای اخیر گاهی در تمرینات حاضر شده و روزی دیگر غایب شده است. در بازی های خانگی در کنار تیم بوده ولی در خارج از خانه به همراه تیم اعزام نشده است. نمی دانم شاید من نادان و کج فهم و بی سواد نمی دانم، شاید این گونه رفت و برگشت ها در طول یک فصل و این چنین حرکات و رفتارها در تیم ها امری عادی و رایج است و ما خبر نداریم. چرا که آنها می دانند و بهتر از ما هم می دانند.

تیمی که از اصول مشخصی تبعیت نکند و هر روز برایش یک مالک نامگذاری بکنند و نسخه ای جدید برایش بیچند از این بهتر و بالاتر نمی تواند نتیجه بگیرد.